

Disse affattes i Henhold til Anklagebeslutningen. Er der imidlertid under Hovedforhandlingen fremkommet Oplysninger, som ikke være tilstede, da Anklagebeslutningen blev affattet, og som bevirke, at den i samme betegnede Forbrydelse maa betragtes paa en anden Maade end skeet er, kan Formanden ved Spørgsmaalenes Affattelse tage Hensyn til det senere Fremkomne. Derhos kan Retten, naar den finder, at de til Grund for Anklagebeslutningen liggende Gjerninger i denne ere betegnede paa en mindre rigtig Maade, ved sin Kjendelse afgjøre, at Spørgsmaalene skulle affattes saaledes, som Retten anseer det rigtigt.

Dog bliver det stedse at iagttage, at intet saadant Spørgsmaal stilles, naar den Anklagede har saonet Leilighed til at forsvare sig mod den til Grund for samme liggende Bestyldning, og at Straffen for den Forbrydelse, hvorom Spørgsmaal stilles, ikke er større end for den, hvorpaa Anklagen lyder.

§ 206.

Hovedspørgsmaalet gaaer ud paa, om den Anklagede er skyldig i den Forbrydelse, der lægges ham til Last.

Omfatter Anklagen flere Forbrydelser, bliver et særskilt Hovedspørgsmaal at stille med Hensyn til enhver af disse.

Ere flere anklagede for Deelagtighed i samme Forbrydelse, stilles særskilte Hovedspørgsmaal for hver Enkelt. Vedkommende.

Naar dertil er Anledning, forelægges Spørgsmaal, om Anklagede er skyldig i forsætlig eller kun i uagtsom Lovovertrædelse, om Forbrydelsen er fuldbjrdet eller ikkun forsøgt, om den Anklagede er Hovedmand eller kun Medskyldig og i sidste Fald om Bestaffenheden af hans Meddeelagtighed i Gjerningen. Disse Spørgsmaal kunne indbefattes under Hovedspørgsmaalet eller gjøres til Gjenstand for særskilte Spørgsmaal.

§ 207.

Angaaende saadanne i Straffeloven særtegen betegnede Omstændigheder, som kunne bevirke Nedsættelse eller Forhøjelse af den almindelige Straf, dog derunder ikke indbefattet Forbrydelsens Gjentagelse, kunne, forsaavidt dertil efter Sagens Bestaffenhed findes An-

ledning, stilles særskilte Spørgsmaal til Nævningerne.

§ 208.

Spørgsmaal stilles ikke til Nævningerne angaaende Tilstedeværelsen af saadanne Omstændigheder, som alene kunne faae Indslydelse paa Straffens Valg indenfor de lovbestemte Grænser, hvilket navnlig og gjælder, hvor Lovene med Hensyn til visse Forbrydelser have bebyndiget Domstolene til under formildende Omstændigheder at idømme en ringere Straf end den, der ellers vilde være at anvende.

§ 209.

Spørgsmaal, om Gjerningen er at ansee som utilregnelig eller iøvrigt har været ledsaget af Omstændigheder, der udelukke Straffskylden, blive kun at fremsætte, naar herpaa er anbraget, eller Formanden dertil finder særlig Anledning.

Var den Anklagede paa den Tid, Gjerningen skete, mellem 10 og 15 Aar, stilles dog stedse det Spørgsmaal til Nævningerne, om han kan antages at have indseet Gjerningens Strafbarhed, forsaavidt Saadant ikke ifølge Straffeloven allerede maa antages at fremgaae af Forbrydelsens Bestaffenhed.

§ 210.

Naar Anklageren, den Forurettede, som har påstaaet sig Erstatning tilkjendt, den Anklagede eller dennes Forvarer ønsker noget Spørgsmaal anderledes affattet eller nye Spørgsmaal stillede, kan Formanden tage den derom fremsatte Begjæring til Følge.

§ 211.

Efter at Formanden har stillet Spørgsmaalene, træde Nævningerne sammen for at afgive deres Erklæring. Anklagebeslutningen, de i § 196 2det Punktum ommeldte Gjenstande samt en Afkrift af de stillede Spørgsmaal overleveres dem. De kunne forblive i Retsalen for at enes om Erklæringen, eller, dersom Sagen giver Anledning til Tvivlsmaal, trække sig tilbage i et dertil bestemt Værelse, for at raadslaae inden lukkede Døre.

Er den Anklagede fængslet, lader Formanden ham midlertidig føre ud af Salen.